Sensacions d’esperança

La derrota contra el Barça, dura per com es va produir, en el temps afegit i després de perdonar, torna el Girona a la cua de la classificació, però reforça la línia de creixement d’un equip molt més consistent que un mes enrere

Witsel, autor del gol, Hugo Rincón i Stuani, aplaudint l’afició gironina després de la derrota al Lluís Companys JUANMA RAMOS.

Mirar la classificació suposa una clatellada monumental per al Girona, perquè després de l’empat d’ahir de la Real Sociedad els blanc-i-vermells tornen a ser últims. És la conseqüència inevitable d’haver guanyat només un partit i sumat 6 punts després de nou jornades. Un inici de lliga per oblidar, que lògicament serà una llosa durant bona part de la temporada, ja que sortir del pou mai és fàcil. Per això, la derrota de dissabte al camp del Barça va fer tant de mal (2-1). En qualsevol circumstància, perdre per la mínima al camp de l’actual campió de lliga és un resultat assumible, però per com es va produir, cou. I és que el Girona va tenir una grandíssima oportunitat per, fins i tot, guanyar al Lluís Companys, si s’haguessin aprofitat les clares ocasions de la primera part. I, si no, els gironins ja es veien amb un punt a la butxaca quan, en el minut 93’, Araujo es va convertir en Alexanko per marcar el 2-1 definitiu.

Els gironins es van quedar amb un pam de nas, però sobretot, i el que és més preocupant, sense el premi de l’empat que hauria suposat una injecció de confiança tan bestial com necessària. “La derrota és molt dura, però ens hem de quedar amb el partit que hem fet. Atacant i defensant hem estat molt bé davant d’un grandíssim equip com és aquest Barça, i això parla bé del nostre joc d’avui”, va dir Witsel després del partit al Lluís Companys, lamentant les ocasions perdonades en la primera part: “En un camp com aquest, quan tens oportunitats de marcar has de matar i a la primera part n’hem tingut quatre de molt clares que no ho hem fet. Aquesta ha estat la clau del partit.”

La lectura és diferentPer desgràcia, el Girona ja sap bé què és ser el cuer de la lliga aquesta temporada, ja que aquesta serà la quarta jornada en què els blanc-i-vermells tanquen la classificació després d’haver-ho fet en les jornades 2, 6 i 7. El cert, però, és que ara el Girona ha canviat la cara. Tot i haver tornat de l’aturada de seleccions amb una derrota i no haver pogut donar continuïtat al primer triomf del curs, aconseguit contra el València abans de l’aturada internacional (2-1), ara sí que hi ha arguments que conviden a l’optimisme.

El Girona continua necessitant millorar en molts aspectes del joc, però ja ha deixat clar que no és el mateix equip que va perdre les tres primeres jornades de lliga contra el Rayo Vallecano (1-3), el Vila-real (5-0) i el Sevilla (0-2). Lògicament, tampoc el mateix que es va ensorrar contra el Llevant a Montilivi (0-4). I és que la derrota contra el Barça, el que no fa és trencar la línia ascendent que està seguint l’equip en aspectes futbolístics. En els empats contra l’Athletic (1-1) i l’Espanyol (0-0) es va començar a marcar un camí a seguir, millorant la solidesa defensiva, sobretot. I contra el València aquesta millora es va traduir en el primer triomf (2-1). Tot i perdre, contra el Barça el Girona va mantenir aquestes sensacions positives, que conviden a l’esperança. Defensivament, limitant al màxim possible el perill del Barça, que va haver de recórrer més que mai als xuts llunyans i a centrades des de la banda. I ofensivament, tenint la valentia d’anar endavant i generant nombroses ocasions.

Falta, evidentment, polir els detalls i afinar en la definició de cara a porteria, la clara assignatura pendent de la visita al Lluís Companys –no cal dir que el gol, de xilena de Witsel, no és precisament un cas que es pugui repetir en cada partit.Ara cal demostrar-ho“Ens hem de quedar amb aquest sentiment durant la setmana i anar a totes contra l’Oviedo”, va dir Witsel a la zona mixta del Lluís Companys. I és que és evident que les sensacions que, tot i continuar al pou de la classificació, permeten ser al Girona molt més optimista de cara al futur del que ho podia ser fa un mes, no serveixen per a res si no es tradueixen en resultats. Dissabte (14 h), els gironins rebran la visita a Montilivi de l’Oviedo, penúltim classificat amb els mateixos 6 punts que el Girona. És el dia que ha d’estar marcat en vermell en el calendari, ja que qualsevol cosa que no sigui guanyar podria tornar a fer trontollar anímicament l’equip. Perquè a domicili contra el Barça, competir com es va fer i acabar satisfet amb la imatge de l’equip, pot ser un motiu d’orgull i esperança, però a casa i contra un equip cridat a lluitar per evitar el descens com l’asturià, els punts sí que són primordials.

En aquest sentit, el Girona afronta un tram de calendari decisiu, ja que després visitarà el camp del Getafe i rebrà la visita de l’Alavés, tres duels contra rivals directes que s’han de traduir en punts. Per això, els blanc-i-vermells necessiten mantenir la línia ascendent en el joc i, òbviament, recuperar jugadors de la llarga llista de baixes. Tsygankov ja va poder jugar uns minuts contra el Barça, tot i que amb els gironins més aculats en el tram final va poder participar poc. Abel Ruiz, ja convocat contra el Barça tot i no tenir minuts, i les pròximes recuperacions de Lemar i, sobretot, Ounahi, han de ser crucials en la millora.

Publicat a:
-L'Esportiu. Girona 20-10-2025, Pàgina 2

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/girona/article/2586414-sensacions-d-esperanca.html